

Sí kongur tín til tín kemur

Sí kongur tín til tín kemur. Tver ferðir í kirkjuárinum verður preðikað út frá hesum orðum. Fyrr ferðina á sjálfum kirkjunýggjarsdegnum, adventssunnudegi, tá allur heimurin byrjar at fyrireika seg til jólahaldið, gleðishátíðina. Áðru ferðina hoyra vit tæy pálmásunnudag, inngongdin til tað daprastu vikuna í mannasöguni. Sí kongur tín til tín kemur, soleiðis sum Hann reið inn í Jerusaleim fyrri næstan tvey túsund árum síðan, soleiðis er Hann kominn fram við øll menniskju gignum farnu öldirnar líka til dagin í dag. Jesus Kristus, kongur vár, kemur til hvønn einstakan av okkum, og tað er til okkara, um vit taka í móti Honum sum Frelsara okkara ella skúgva. Hann til síðis. Tó í hvørjum mannabarmi býr longsul eftir Guði. Frá upphavinum av er henda trú lögð niður í okkum øll somul, til ætlanin við jarðalivi okkara er, at vit her skulu taka í móti frelsni og líva sum Guðs børn og aftaná líkamliga deyða okkara ævigt harheima. Hann, sum byrjað hevur í okkum góðan gerning, Hann fullføri hann líka til Jesu Krists dag.

Tað var, meðan Jesus enn gekk her á jörð. Byurin Jeriko gjørd seg til at halda sabbat. Hesin næstseinsti dagurin í vikuni var farin at halla, bórni vóru rópt inn frá spelinum, og alt arbeid út sum inni varð skundað undir at fáa liðugt. Nógv fólk var at siggia í gotunum, og øll vóru tæy á veg heim. Mitt í mannagjøgvi gekk ein ógvuliga lítill maður. Hóast hann var fínt klæddur, vóru tæy ta, ið heilsaðu honum. Stíllislaga helt hann leið sína til heim sitt. Líka uttane fyrri dýnar stóðu nakrir ríkir farisearar og tosaðu álvarsliga saman, sum tað sómir seg slíkum monnum.

Teir ikki so mikið sum kveittu at honum, men allir fluttu teir seg, sum var henda menniskja, ið nærkaðist, óreín. Maðurin tók ikki at leggja merk til hetta, hann fór inn ar og stóð nú í einum avbera vøkrum urtagarði, og í honum vóru eini stór og glesilig hús. Alt hetta átti hann umframt nóg annað, og tó var hann ikki lukkiligur, nei, Sakeus yvirtollarin var ikki nøgður við liv sitt.

»Maturin er liðugur« varð rópt, hann sutfaði og fór innar. Tá hann hevði etið, var hann skjótt útafur í urtagarðin. Her var hann so at siga allá frittíð sína, ja ofta til langt út á náttina. Onkuntíð hugdi hann at teimum vøkrum blómum og trónum og gleddist vvir tæy, men mest antin sat ella gekk hann í djúpum tonkum. Honum dámd, so væl at minnast barnaárin, lukkliga heim sitt við elskaðu foreldrum sínum, har var gott at vera, ja, næstan sum í Eden. Onki ónt ella ljótt nam hann, men so kom spakuliga vend í. Nøkur orð fóru at hoyrast, í fyrstani sjáldan, so oftari og oftari: »Nei sum Sakeus er lítill og antin mannan ella

pápin svaraðu rólga: »Ja, hann er heldur lítill«. At enda biðu orðin: seg so fast í hann, at hann í morgun- og kvøldbøn síni fór at biða Harran gera seg stóran. Tá so javnaldarnir fóru at háða og spotta hann, tá hann var so lítill og ikki vildi spæla við hann, tá kom Sakeus at kenna óndskap og ræðslu. Men hann beit saman tenn og knýtti hendurnar og gjørdi so fyrri dreingjunum roysni og brøgd, meðan hann bæði skalv og ristí, so bangin var hann, tó, nú stóð á, antin mátti hann vera djárvur ella varð hann koyrdur at spæla við teimum minni børnunum, og tá smeytin vildi hann ikki hava. Hann slapp at vera saman við javnaldrunum, og lukkiligur var hann, ið ongin visti, hvat hetta kostaði honum av andligari og líkamligari styrki.

Árini gingu, og so var Sakeus vorðin vaksni, men av allarminstu monnum. Harrin hevði ikki bønheyrð hann, og tó helt hann áfram at biðja, men nú var bønin ein onnur, hann bønaði og bað sín fedranna Guð um at gera seg virðan av monnum, til tað var tað einasta, hann tráði eftir.

Hann gjørdist ríkarí og ríkarí, gav stórar gávur, tó ongin roknaði hann fyrri nakað, og spælbæður hansara kendust ikki við hann, enn minni teir heilsaðu honum, og hvussu kundu teir tað og onnur víð. Hann var jú farin í tænastrá hjá Rómverjum, landsins fíggingda, hjá teimum, ið trælkaðu fólk, og so var hann tollari, og um teir hevði ongin nakað gott at siga, og ongin hampa Gýðingur vildi hava nakað við teir at gera.

Enn ikki í heimi sínum var Sakeus virður. Lagnan hevði háðandi givið honum eina avbera vakra konu, ið var nógv hægri enn hann, ja hon var hævdið yvir hann. Hon var dóttir ein tollara, so hon hevði ikki nógv í at velja. Páparnir komu ásamt um giftingu, og tæy jattaðu. At hon elskaði ein annan, fekk Sakeus vissu fyrri í einum bræðleyp. Av tilvild var honum hyggjandi at henni, knappliga broyttist hon og og skifti lit, tá ein maður kom inn í siøvuna, tað var barnavinur hansara Jósups, nú ein prúður, vakur maður, ríkur fariseari og nógv umtøktur í staðnum. Hann fætaði væi, at konan elskaði slíkan mann, og honum tókist hjartaliga synd í henni.

Tíðin gekk, og Sakeus helt áfram at biðja, hann visti, at fyrri Harranum var alt gjørligt, og tí kundi Harrin gera hann virðan, bara Hann vildi, men tað var so leingi at biða, og nú byrjaði Sakeus at droyma, droyma seg burtur úr í keldu verð, hann livði í, droyma seg til, hvussu tað fór at verða, tá hann var vorðin bønheyrður. Sum alt tá varð gott, ja, í dreymum hansara við, at hann helt stóra veitslu og stóð við dýrnar og tók ímóti øllum teimum hábørnu í Jeriko. Tá tæy hevdu sett urtagarðin og húsin, fingi tæy enn meira

virðing fyrri honum, og allir teir mætastu í staðnum lótu dyr sínar upp fyrri honum, og hann gjørdist vinur teirra fyrri livið.

So ein dagin hoyrdist, at tað hevði gingið Jósups so illa, at hann var noyddur at selja hús og jörð, ja alt, hann átti. Sakeus tók hesi tíðindj sum eini boð frá Harranum, nú var stundin komin, at hann skuldi hjálpa og síðan verða virður av monnum. Hann sá longu fyrri sær, hvussu teir ríku í staðnum leitaðu til Jósups, tá teir frættu, at hann var bjargaður úr neyðini, sjálvandi var hann, Sakeus, har, og Jósups tók um akslar hansara, meðan hann segði kunningum sínum frá tí góða barnavini, hann ikki hevði viljað kennst við, men sum ikki hevdi, tvørtimóti hevði gjørt honum og húsi hansara eina so stóra tenastu, sum onga tíð kundi lønast aftur. Og allir næst í meiu áhoyrarar tóku í hondina á Sakeusi, og hann læs í eygum teirra stóra virðing fyrri sær.

Soleiðis droymdi Sakeus allan dagin, og so skjótt myrkt var skundaði hann sær avstað til barna sínin. Jósups læt sjálvur upp, hann hvorki heilsaði Sakeusi ella hevði honum innar. Stamandi og þrúandi segði hesin frá ørðnum sínum. Onki svar kom. At enda hugdi Sakeus at Jósups, aldri hevði hann sett so illan mann, tað var sum, fekk hann ikki orðið fyrri sinni. At enda kom: »Harrí, skuldi eg eisini toma hesa skál? Hvat trýrt tú, eg eri, Sakeus? Tú heldur meg vera komnan so langt niður, at eg fæi at taka ímóti: hjálp frá einum landavíkjara og snytara. Nei, eg eri ein ærligur maður, sum altíð havi givið Guði og monnum tað, teir eiga, og tað kann eg eisini nú, og sjálvst um eg missi allar ognir mínar, so skyldi eg ongum nakað, tibetur, og hóast fátækur so haldi eg meg langt burtur frá tæy og tín um slagi«.

Sakeus hoyrdi ikki meira, ræðslu sligin hann hann avstað. Hann visti ikki, hvussu hann kom heim, men knappliga sat hann í fríðaliga urtagarði sínum. Hann var deyðagivin. So fullt og fast hevði hann trúið, at tað var Harrin, ið hevði sett hann, og at nú var stundin komin, tá hann skuldi verða bønheyrður. Og so endaði tað soleiðis. Alt fór í sor fyrri honum. Grundin, hann hevði bygt á, sindræðist sundur, og knappliga kom Sakeus at siggia seg sjálvan. Tað var ein ræðulig sjón. Nú sá hann, hvat hann hevði livað fyrri øll hesi mongu ár, og hvønn Guð hann hevði havt. Tú mást ikki hava aðra, ar Guðan enn meg, sigur Harrin. Jú, so samiliga hevði hann havt annan Guð, og tað var seg sjálvan. Alt snúði seg um hann, tað var hann og aftur hann, og har hann ikki kundi klára seg, ja, har bað hann Harran um hjálp, hjálp til at fremja síni egnu máli. Hann hevði brúkt Guð sum fótatræð. Alt brast fyrri Sakeusi, og hann framhald á 2. síðu.

K. K. Steincke deyður

Ein hin mest kandi og virkisammi politikarin í mannsaldur er farin.

Karl Kristian Steincke, føddur 25. august 1880 í Viskinge, var av kendastu politikarum í danska Javnaðarflokkinum.

Hann varð cand. jur. í 1906 og kom skjótt at arbeiða við ymsum sosialum málum. Var í starvi hjá Fredriksberg kommunu og í 1917 varð hann stjóri fyrri »Fattigvesen« og seinri varð hann hægsti myndugleiki í avlamsrættinum, hvørs formaður hann var.

Hóast hann alt sitt liv var kendur fyrri sínar serligu og persónligu hugsunarhættir, var tað skjótt at hann tók lut í politiska stríðnum innan danska sosialdemokratíð og har kom hann at hava stóra ávirkan, ikki minst í flokksins hægstu leiðslu.

Fáur hevur havt so gott hegni og so stóra vitan um forsorgarviðar-

skifti, sum Steincke, hetta kom eisini at vísa seg av vera til stórt gagn fyrri alt ríkið, tí hann bleiv maðurin, sum reiðuliga breytt av frá gomlu fordómum og skipaði í lógir tær modernu forsorgarlógir, sum síðan eru komnar.

Í 1924–26 var justisministar í ministerium Stauning, 1929–35, sosialministari og 1935–39 justisministar; og aftur í 1950 var boð eftir honum, tá var hann justisráðharri í ministerium Hedtoft.

Steincke kom í Landtingið í 1918 og formaður tess í 1948–50 og aftur í 1951. Síðan var hann stjóri fyrri Kryolitselskabet Ørsund.

Nógv kundi verið skrivað um henda mann, og verður tað óivað eisini. Hann var ikki sum menniskju flest, hansara evnir rúkku víða, ikki bert gignumfórði hans sosialreformir í 1933, sum stendur sum fyrimynd fyrri alla nútímans sosiallógávu.

Tað verður sagt um K. K. Steincke, at hann kundi sambinda sitt almenna arbeiði á slíkan hátt, at tæy menniskju hann kom at hava við at gera, fólgu seg við farin á slíkan persónligan hátt, sum sjáldan er í slíkum fori.

Ikki eiga vit Føroyingar at gloyma henda merkismann. Slík mannsnevni, í talu, í skrift í greiðligum hugsunnarhátti, tæy fínast ikki ofta.

Hann var menniskja framum — og avríkandi manndómssverk, ið mun aði.

Vit lýsa frið yvir minni hansara — og kenna sákn í, at hann fór, virksamur til síðstu stund.

Fiskimarkið sett til 12 fjórðingar

12 FJÓRÐINGSFISKIMARKIÐ EIN VERULEIKI 12. MARS 1964, SAMA DAG SUM ISLAND FLAYTUR SITT FISKIMARK AT GALDA EISINI FYRI BRETAR FISKIMARKIÐ VERÐUR SETT UT FRÁ BEINUM LINUM

Omanfyrri standandi er hovuðsinnihaldið av eimari langari frageiðing frá ríkisstýrinum.

Móti hesi stóðu, sum er latin bretska ríkisstýrinu til kunngeðar, melir bretska stjórnin. Og formaðurin fyrri bretska trolskiparum hevur latið varpað út í heiminn, at bretska trolarar vilja ongar víða hetta nýggja føroyska fiskimarkið.

Danska ríkisstýrið sigur seg at hava tikið hesa stóðu aftaná gjølla at hava kannað, hvussu sjómarsmálið alheimsliga, juridiskt og politiskt liggur.

Tað heldur málið juridiskt og alheimsrættarlaga liggja soleiðis, at um dagurin fyrri útflytingini varð settur til 28. april í ár, vildi vit havt stórra møguleika fyrri at tapt sak um málið enn vunnid, um tað varð lagt fyrri Haag dómstólin. Og taptu vit málið viðgerðarlaga, var møguleiki fyrri, at hin endaliga avgerðin kom at verða forkáð út um 1970. Men halda vit okkum til 11. mars 1964 sum útflytingardag, sama dag sum íslendingar flyta sitt fiskimark út, meina teir rættslærdi

— Max Sørensen professari o. fl. — at vit eiga stóran møguleika fyrri at vinna sakina — og so stendur útflytingin tann 12. mars 1964 árongilig.

Munurin á tí av lögtinginum í síni tíð ynskia útflytingardegi t. 28. april 1963, og tí av ríkisstýrinum eftir umstøðum og eini gjøllari heildarmetan setta útflytingardegi, 12. mars 1964, er bara slakir 11 mánaðir, veruliga bara komandi heyst og veitur og út á vandi. Frá nú av og út á heystið royna skip okkara á fjarlegdum leiðum.

Framhald á 4. síðu.

HESS-ODAN

Danmarks bedste olieamin. Automatisk træktræk og træktræk.

P. VALDEMAR LUTZEN
Tórshavn